רמ"ש 36807-08-21 א. נ' ב.

תיק חיצוני:
בפני כבוד השופט סארי ג'יוסי

מבקש	**א.** **ע"י ב"כ עוה"ד א. אמר ואח'**
	נגד
משיבים	**ב.** **ע"י ב"כ עוה"ד נ. שם טוב**
ובעניין	**הקטינה**

<u>החלטה</u>

לפני בקשת רשות ערעור על החלטת בית משפט לענייני משפחה בקריות (כב' השופט נ. זיתוני), ב-תלה"מ 30321-07-21, מיום 15.08.2021.

בשתי החלטות מיום 15.08.2021, דחה בית משפט קמא את בקשת המבקש ל"**מתן הבהרות והוראות**" (להלן: "**ההחלטה השנייה וההחלטה השלישית**"), על החלטתו מיום 05.08.2021, במסגרתה נקבע, כי המבקש יישא במזונות הזמניים של בתו הקטינה בסך 2,700 ש"ח החל מיום 01.08.2021, וכל עשרה לחודש, וכן בהשלמת מזונותיה הזמניים של המשיבה בסך של 1,000 ₪ החל מיום 01.08.2021, ועד למועד סידור הגט (להלן: "**ההחלטה הראשונה**").

עוד ובנוסף נקבע בהחלטה הראשונה, כי המבקש יישא ב- 80% מן ההוצאות הרפואיות של הקטינה שאינן מכוסות במסגרת הביטוח הרפואי בקופת-החולים, וכנגד הצגת קבלות, וכן ב- 80% מהוצאות החינוך של הקטינה, בהתאם לדרישות המוסד החינוכי וכל עוד מדובר במסגרת חינוכית שקיומה נדרש לפי חוק או כדי לאפשר למשיבה לעבוד מחוץ למשק הבית.

יצוין, כי בהחלטה השנייה, קבע בית משפט קמא, כי "**ראשית, לא ברור מדוע הפנייה לבית המשפט נעשית בטרם פנה עו"ד אמר לב"כ המשיבה, לאחר שהשיח הישיר בין הצדדים לא הוביל להסכמות. שנית, לא שוכנעתי כי החל החריג שיכול לאפשר הבהרת ההחלטה ע"י בית המשפט בלא הפניית שאלת הבהרה ע"י רשם ההוצל"פ לפי ס' 12 לחוק ההוצל"פ. על כן, הבקשה נדחית**".

לאחר שהמבקש הגיש, בו ביום, בקשה לעיון חוזר, קבע בית משפט קמא, בהחלטה השלישית, כי "**לאחר עיון במצורפים, לא מצאתי הצדקה להוסיף על החלטתי הקודמת מהיום**".

<u>הנסיבות הצריכות לעניין</u>

1. הצדדים נישאו ביום , 02.03.2020, ובשנת 2021 נולדה הקטינה.

2. ביום 10.05.2021 הגישה המשיבה בקשה לישוב סכסוך, והמבקש הגיש ביום 20.05.2021 בקשה לקביעת זמני-שהות. נקבע, כי זמני-השהות יתקיימו בימים ב' ו-ד' משעה 15:00 עד השעה 19:30 .

3. ביום 14.07.2021 הגישה המשיבה לבית משפט קמא בקשה לחייב את המבקש בגין השלמת מזונות אישה זמניים בסך של 3,435 ₪, וכן בגין מזונותיה הזמניים של הקטינה סך של 4,650 ₪ בצירוף מלוא עלות הגן (2,700 ₪) ובצירוף מלוא הוצאות רפואיות והוצאות חינוך של הקטינה .

<u>טענות הצדדים בפני בית משפט קמא</u>

4. המשיבה טענה, כי הצדדים נישאו לאחר שלוש שנות זוגיות, וכי המבקש גרוש ואב לשלושה קטינים. המבקש, כך נטען, התמקד בפיתוח הקריירה ואילו המשיבה טיפלה בתא-המשפחתי, לרבות בילדיו של המבקש מנישואיו הקודמים . עוד טענה המשיבה, במסגרת הבקשה האמורה, כי לאחר לידת הקטינה, החליטו הצדדים לחלוק את חופשת-הלידה, וכי היא שבה לעבודתה, בחצי משרה, ביום 05.05.2021.

עוד טענה המשיבה, כי ביום 06.05.2021, הגיע המבקש למקום עבודתה, והודיע לה, כי הוא אינו מוכן לשהות עם הקטינה. בהמשך, לאחר שהמשיבה שבה מן העבודה, לא אפשר לה המבקש לחזור לביתם המשותף, והודיע לה, כי הסכם הממון עליו חתמו הצדדים ביום 17.04.2019, נכנס לתוקף .

עוד נטען, כי החל מיום 27.05.2021, החל המבקש לשלם דמי-מזונות בסך 1,500 ₪, וזאת על אף שהכנסתו גבוהה פי עשרה מזו שלה, וכי הוא עתיר נכסים.

5. ביום 27.07.2021 הוגשה תגובת המבקש, ולפיה טענות המשיבה הן מניפולטיביות ומשוללות יסוד, גם בכל הנוגע להכנסות הצדדים ולנכסיהם. המשיבה, כך נטען, סובלת ככל הנראה מדכאון והזניחה את הטיפול בקטינה.

לטענת המבקש, הגם שהסכם-הממון איפשר למשיבה להתארגן במשך חודשיים עובר לעזיבת הבית, בחרה המשיבה לעזוב ביום בו נכנס הסכם-הממון לתוקף, ולאחר שרוקנה את הבית בעזרת אביה.

הואיל ולא הוכח דבר מעבר לצרכים הכרחיים של הקטינה, כך נטען, ובשים-לב לעובדה, כי לאחר תשלום דמי-המזונות לא נותרת למבקש כל הכנסה פנויה, יש לחייבו בתשלום דמי-מזונות בגובה של 1,500 ₪ בתוספת מחצית מן ההוצאות החינוכיות והרפואיות ותו לא. עוד נטען, כי מרבית מנכסי המבקש ממושכנים כנגד הלוואות בנקאיות, וכי למשיבה קיים פוטנציאל השתכרות לא ממומש הואיל והיא אינה עובדת במשרה מלאה.

<u>החלטת בית משפט קמא</u>

6. לאחר שבית משפט קמא שקל את כלל טענות הצדדים, נקבע, כי על המבקש לשלם למשיבה השלמת מזונות אישה בסך של 1,000 ₪, וכן מזונות קטינה בסך של 2,700 ₪ בצירוף 80% מהוצאות החינוך והבריאות החל מיום 01.08.2021.

7. עוד נקבע לגבי מזונות אישה, כי לא נמצאה כל טענה שבכוחה לשלול את זכאות המשיבה להשלמת מזונותיה עד למועד הגירושין, ובשים-לב לעובדה, שהמשיבה מעולם לא עבדה במשרה מלאה בתקופת החיים המשותפים ונוכח גילה של הקטינה.

8. באשר למזונות הקטינה נקבע, כי נקודת המוצא היא המזונות שהמבקש משלם בהסכמה לילדים מנישואיו הראשונים, ובשים-לב לקיומם של זמני-שהות לא משמעותיים עם הקטינה, אשר כוללים שני מפגשים במהלך השבוע שלא כוללים לינה. עוד צוין, כי בקביעת גובה דמי-המזונות, לקח בית משפט קמא בחשבון גם את ניסיונותיו של המבקש להסתיר את מלוא נכסיו, עת המשיבה פירטה את נכסיה והמבקש בחר שלא לעשות כן.

9. לגבי הוצאות החינוך והבריאות הורה בית משפט קמא על חלוקה בהתאם ליחס ההכנסות, ובשים-לב להתרשמותו מרמת-חיים גבוהה של המבקש. לפיכך נקבע, כי המבקש יישא ב - 80% מההוצאות הרפואיות של הקטינה שאינן מכוסות במסגרת הביטוח הרפואי בקופת-החולים, וכן ב - 80% מהוצאות החינוך של הקטינה בהתאם לדרישות המוסד החינוכי הרלוונטי.

<u>בקשת רשות הערעור</u>

10. המבקש מיאן להשלים עם תוצאת ההחלטות האמורות, ובקשת רשות הערעור שהוגשה מונחת בפני.

לטענתו, לאחר מתן ההחלטה הראשונה, הוגשה לפתחו של בית משפט קמא בקשה, במסגרתה עתר המבקש להוסיף להחלטה הראשונה, שעל המשיבה להעביר במרוכז את כל דרישותיה הכספיות לעניין ההוצאות החינוכיות והרפואיות ביום 05 לכל חודש, והתשלום בגינן ישולם יחד עם תשלומי המזונות. ההיגיון, כך נטען, העומד מאחורי הבקשה האמורה הוא צמצום האינטראקציה בין הצדדים בשל התנהלותה של המשיבה, אשר אף הספיקה לאיים על המבקש בפתיחת הליכי הוצאה-לפועל בגין דרשת חוב של 19 ₪.

בנוסף, כך נטען, התבקש בית משפט קמא להבהיר, כי על החשבוניות המוצגות לדרישת התשלום להיות על-שמה של המשיבה, וכי על המשיבה להעבירן לכתובת הדואר-האלקטרוני של המבקש.

עוד ובנוסף טען המבקש, כי ההחלטה השניה של בית משפט קמא, לפיה "**לא שוכנעתי כי חל החריג שיכול לאפשר הבהרת החלטה ע"י בית משפט בלא הפניית שאלת הבהרה ע"י רשם ההוצאה לפועל**...." היא מקוממת, ועלולה לגרום למבקש נזק רב בשל ההשלכות "**הרות אסון מול רשויות רגולטוריות....סיכול תוכניות עתידיות של המבקש והגבלות פתע מכוונות בעתיד (צו עיכוב יציאה מהארץ!!**", כאמור בעמ' מס' 2 לבקשת רשות הערעור.

11. הצדדים הוזמנו לדיון מקדמי ביום 04.11.2021.

12. בשל אי-הבנה מצערת, לא הגיעו המבקש ובא-כוחו לדיון האמור, אולם המשיבה בליווי בא-כוחה הגיעו. בא-כוח המשיבה טען, כי אין כל הצדקה להתערב בקביעתו של בית משפט קמא, וכי זכות הגישה ללשכת ההוצאה-לפועל היא אחת מזכויות הגישה לערכאות, ואין למנוע מן המשיבה את הזכות האמורה.

בנוסף נטען, כי יכול היה המבקש או לחלופין בא-כוחו לפנות אל המשיבה או אל בא-כוחה על-מנת לקבל את הקבלות באופן מרוכז, ולא היה כל צורך להגיש בקשת רשות ערעור.

13. הואיל וכאמור, בשל אי-ההבנה, נעדרו המבקש ובא-כוחו מן הדיון, כאשר כל צד מייחס לשני התנהלות בחוסר תם-לב, קבעתי ביום 10.11.2021 כהאי לישנא: "**לאחר שעיינתי בהודעות הצדדים, לא מצאתי טעם להידרש להן. אמנם בית-משפט זה הועיד את הבקשה לדיון במעמד הצדדים, אולם הדבר נעשה טרם התייחסות לשאלה אם הבקשה מצריכה תשובה. המבקש רשאי להגיב בקצרה על פני חצי עמוד לטענות המשיבה, כפי שנרשמו בפרוטוקול הדיון....**".

14. ביום 11.11.2021, הגיש המבקש את תגובתו, וטען, כי עמדת המשיבה, כפי שזו הובעה בדיון, מנותקת מן המציאות, וכי פנייה ללשכת ההוצאה-לפועל "**אינה מובנת כזכות גישה לערכאות....אלא כאשר ישנה החלטה מתאימה**", כלשונו של המבקש.

<u>דיון והכרעה</u>

15. לאחר קריאה מעמיקה של בקשת רשות הערעור על נספחיה ושל החלטת בית משפט קמא מצאתי, כי יש לדחות את בקשת רשות הערעור אף ללא צורך בתשובה, בהתאם לסמכותי על-פי תקנה 138(א)(1) לתקנות סדר הדין האזרחי התשע"ט – 2018.

16. עניינה של בקשת רשות הערעור שבפני היא החלטת ביניים של בית משפט, במסגרת קביעת חבותו של המבקש בדמי-מזונות זמניים עבור הקטינה, לרבות חלקו של המבקש בהוצאות רפואיות וחינוכיות עבורה.

בהלכה עקבית ורבת-שנים נקבע, כי התערבותה של ערכאת הערעור בסוגית מזונות זמניים תהא מצומצמת, וזאת אף בשים-לב לכך שמדובר בהחלטה זמנית, אשר אינה חורצת את גורל התביעה כולה.

אפנה לדבריו של כב' השופט בדימוס, י. דנציגר ב-בע"מ 1326-12 **פלוני נ' פלונית** (28.03.2012), פסקאות 5-6:

> **"פסיקת מזונות זמניים וגדר התערבותה של ערכאת הערעור בשיעור המזונות הזמניים שפסקה הערכאה הדיונית הן סוגיות המוסדרות היטב בהלכה הפסוקה ומשכך אין הבקשה מעלה כל שאלה משפטית עקרונית ומקרה זה מתמצה בנסיבותיו הקונקרטיות ובדל"ת אמותיהם של הצדדים....בבחינת למעלה מן הצורך, יצויין כי חרף העובדה שפסיקתה של הערכאה הדיונית בנושא מזונות זמניים אינה חסינה מפני התערבות ערעורית כפי שהטעים השופט הנדל בבע"מ 1078/11 הנ"ל (כן ראו: החלטתו של השופט א' רובינשטיין בבע"מ 3708/07 פלוני נ' פלונית (לא פורסם, 2.8.2007), פסקה ד'), שומה על בתי המשפט המחוזיים לדבוק בכלל שהתגבש בהלכה הפסוקה לפיו התערבות בפסיקת מזונות זמניים על ידי הערכאה הדיונית תתאפשר במקרים חריגים ויוצאי דופן בלבד. קרי אי התערבות היא הכלל ואילו התערבות היא החריג לכלל שיש להפעילו במשורה ובצמצום.**

הדיון במזונות הזמניים בערכאה המבררת נערך בשלב ראשוני בו טרם נשמעו ראיות ומדובר בסעד זמני המבוסס על ראיות לכאוריות בלבד [ראו למשל: החלטתו של השופט י' זמיר בע"א 2398/97 אייל נ' אייל, פ"ד נא(5) 608, 614 (1997)]. משכך, שומה על בתי המשפט המחוזיים להימנע מהתערבות בקביעתם של בתי המשפט לענייני משפחה בדבר שיעור המזונות הזמניים אלא אם אכן מדובר במקרה חריג ויוצא דופן".

הגם, שהלכת בית המשפט העליון קובעת, "**שפסיקתה של הערכאה הדיונית בנושא מזונות זמניים אינה חסינה מפני התערבות ערעורית**", היא עומדת במקביל על הצורך בהימנעות ערכאת הערעור מהתערבות בקביעות בתי המשפט לענייני משפחה באשר לגובה דמי-המזונות הזמניים, אלא במקרים יוצאי-דופן.

סבור אני, כי בקשת רשות הערעור שבפני אינה נמנית עם אותם מקרים חריגים ויוצאי-דופן, וזאת שעה שדומה, כי טענותיו של המבקש נסובות בעיקר סביב מנגנון התשלומים שקבע בית משפט קמא, ובכך, כי בסוגיות כגון דא, מצטמצמת עילת התערבותה של ערכאת הערעור אף יותר.

17. בנוסף אדגיש, כי לא מצאתי כל קושי או פגם במנגנון המפורט ומנומק, שנקבע בהחלטה הראשונה – נהפוך הוא:

"האב יישא במזונות הזמניים של הקטינה בסך 2,700 ש"ח החל מ- 1.8.21 וכל עשירי לחודש. המשיב יישא בהשלמת מזונותיה הזמניים של המשיבה בסך של 1,000 ₪ החל מיום 1.8.21 וכל 10 לחודש . מזונות אישה ישולמו עד מועד סידור הגט .

המזונות ישולמו עד ה- 10 בכל חודש לידי האם בגין החודש השוטף.

המזונות הם בנוסף לקצבת הילדים שתשולם לאם ע"י המל"ל.

סכום המזונות יהיה צמוד למדד המחירים לצרכן הידוע היום ויעודכן 4 פעמים בשנה.

נוסף על כך, ישא האב ב 80% מההוצאות הרפואיות של הקטינה שאינן מכוסות במסגרת הביטוח הרפואי בקופ"ח, וכנגד הצגת קבלות.

נוסף על כך יישא האב ב 80% מהוצאות החינוך של הקטינה בהתאם לדרישות המוסד החינוכי הרלוונטי . תשלום זה ישולם כל עוד מדובר

במסגרת חינוכית שקיומה נדרש לפי חוק או כדי לאפשר לאם לעבוד מחוץ למשק הבית .

18. יתרה מכך, מקריאה מעמיקה של ההחלטה ראשונה עולה, כי בית משפט קמא בחן היטב את התשתית הראייתית המונחת בפניו, בשלב זה של ההליך, ושקל כדבעי את כלל השיקולים.

ר' פסקה 7 להחלטה הראשונה:

"**....לפיכך מצאתי לנכון לפסוק מזונות זמניים בסך של 2,700 ₪ . לענין זה לקחתי בחשבון קיומם של זמני שהות לא משמעותיים הכוללים שני מפגשים במהלך השבוע שלא כוללים לינה . עוד לקחתי בחשבון כי חרף מצורפי התגובה הרבים , המשיב לא פרס תמונה מלאה של מצבו הכלכלי . אזכיר כי הרצון להסתיר מלוא נכסיו קיבל כבר ביטוי בדיון שקדם לאישור הסכם הממון בין הצדדים , כאשר המבקשת נתנה פירוט בענין נכסיה הנפרדים והמשיב בחר שלא לעשות כן**" .

בהמשך, פסקה 8:

"**....<u>בשלב מוקדם זה קשה לקבוע מסמרות</u> בשאלה האם הפחתת השכר מוצדקת מבחינה חשבונאית או שמא נועדה להציג מצג שווא של נזקקות שאינה קיימת . אסתפק בכך כי לפי החומר שלפני התרשמתי מרמת חיים גבוהה המתקיימת גם היום ומתבטאת בבניית בית פרטי , פעילות עסקית עניפה , ניהול סוכנות ביטוח פעילה , פעילות בחברות נוספות , ביצוע עסקאות נדל"ן וכו' . חלוקת ההוצאות כך שהמבקשת תישא ב 20% מכל הוצאה מבטיחה גם מפני יד קלה על הדק ההוצאות בידיעה כי המשיב נושא בהן לבדו**" . (ההדגשה אינה במקור).

וכן פסקה 9:

"**לגבי תקופת החיוב , כיוון שהמשיב החל להעביר 1,500 ₪ ממועד הפירוד והמבקשת לא ביקשה מזונות בשלב יישוב הסכסוך , מצאתי לנכון לפסוק מזונות מעתה ואילך . פסיקה שכזו לא תייצר חוב עבר ותקל על הצדדים למצות את המו"מ לשלו"ב או הסכם כולל בסוגיות שעל הפרק (מזונות , כתובה , סידור גט)**".

19. עוד אדגיש, כי אף אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש בכל הנוגע להחלטה השנייה של בית משפט קמא, לפיה "**ראשית, לא ברור מדוע הפנייה לבית המשפט נעשית בטרם פנה עו"ד אמר לב"כ המשיבה, לאחר שהשיח הישיר בין הצדדים לא הוביל להסכמות. שנית,**

לא שוכנעתי כי החל החריג שיכול לאפשר הבהרת ההחלטה ע"י בית המשפט בלא הפניית שאלת הבהרה ע"י רשם ההוצל"פ לפי ס' 12 לחוק ההוצל"פ. על כן, הבקשה נדחית".

ראשית יוער, כי אכן לא ברור מדוע הפניה לבית משפט קמא נעשתה לפני פניה לצד השני, והדברים נכונים גם לגבי בקשת רשות הערעור מושא עניינו.

שנית, וזה העיקר, העיגון היחיד בחוק להפניית שאלת הבהרה לבית המשפט מצוי בסעיף 12 לחוק ההוצאה לפועל, התשכ"ז – 1967:

> "**היה רשם ההוצאה לפועל סבור שפסק הדין או חלק ממנו טעון הבהרה לשם ביצועו, רשאי הוא לפנות בכתב לבית המשפט שנתנו כדי לקבל הבהרה; אין בפנייה זו כדי לעכב ביצועו של אותו חלק של פסק-הדין שאינו טעון הבהרה**".

משבקשת ההבהרה הופנתה לבית משפט קמא על-ידי המבקש, ולא על-ידי לשכת ההוצאה-לפועל, ברי, כי צדק בית משפט קמא משהורה על דחיתה על יסוד הטעמים שבהחלטה השנייה (ר' הרחבה בעניין בקשת הבהרה ב-רמ"ש 20901-01-21 **מ. נ' מ.** (22.06.2021)).

20. עוד ובנוסף אדגיש, כי צדק בית משפט קמא, עת דחה את בקשתו של המבקש לעיון מחדש על ההחלטה השנייה. החלטה זו של בית משפט קמא, נטועה היטב הן בנסיבות המקרה והן בדין, בשים-לב לכך שלא נמצא בבקשה לעיון חוזר **כל נימוק חדש וכי המבקש חזר על טענותיו הקודמות.**

21. על יסוד כל האמור לעיל, לא מצאתי כי קיימת בהחלטות בית משפט קמא מושא בקשת רשות הערעור שבפני, טעות המחייבת כבר בשלב זה את התערבות ערכאת הערעור, וממילא יוכל המבקש לערער על תוצאת פסק-הדין, ככל שזו לא תעלה בקנה אחד עם עמדתו, כך שבערעורו ישיג הן על המזונות הקבועים, והן על הזמניים.

22. משכך דין בקשת רשות הערעור להידחות, וכך אני מורה.

בנסיבות העניין שבפני, אני מחייב את המבקש לשלם למשיבה שכ"ט עו"ד בסכום כולל של 1,000 ש"ח (כולל מע"מ).

המזכירות תעביר מתוך העירבון שהופקד את הסכום של 1,000 ₪ לידי המשיבה ואת היתרה לידי ב"כ המבקש עבור המבקש.

מותר לפרסום בהשמטת שמות ופרטים מזהים נוספים.

ניתן היום, כ״ח כסלו תשפ״ב, 02 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

סארי ג׳יוסי, שופט